

Země míru a dohody

Jiří Olšovský

Envigogika 17 (1) – Inspirace /Inspiration

Publikováno/ Published 20. 10. 2022

<http://dx.doi.org/10.14712/18023061.648>

Abstrakt

Je zapotřebí transformace společnosti, aby se mohla plně rozvinout pravá lidská tvůrčí svoboda. Autor promýšlí, v čem by změny mohly spočívat, a jak zajistit udržitelnost života v tzv. post-kapitalismu. Nový životní postoj, podložený filosoficky, je protikladem touhy po moci a bohatství.

Klíčová slova

Harmonie života; ohrožení životního prostředí

Abstract

A transformation of society is needed for true human creative freedom to fully develop. The author reflects on what the changes might consist of and how to ensure the sustainability of life in so-called post-capitalism. A new attitude to life, underpinned philosophically, is the antithesis of the desire for power and wealth.

Key words

Harmony of life; environmental threats

Tušíme, že jen v míru se dá ještě něco zvládnout, neprovokovat se vzájemně svou chutí dál ničit zem a válčit, eskalovat rozbujelý nihilismus. Při dosahování rozumné dohody lze ještě odvracet všechna rašící nebezpečí, zbavovat se přemíry arogance a voluntarismu. Je tedy možno pečlivě zvažovat riskantnost našeho počínání na propojené planetě Zemi, spět k filosofickému nechtění, jež se projevuje především potlačením „lví morálky“ (nietzscheovská vůle k moci). Bojechtiví a válkychtiví politici ustoupí do pozadí. Svět může spět k multipolárnímu kompromisu, který je pro znejistěné lidstvo, toužící po míru a volnosti, jistě nejrozumnějším řešením. Opět vyvstane pocit bezpečí a ušlechtilé tvorby na modro-zelené planetě Zemi.

Odstranit příčiny požáru

Je zřejmě zapotřebí velké transformace stávajícího systému, jinak nepřežijeme, pravá lidská tvůrčí svoboda se nebude moci dějinně uplatnit. Znamená to nyní především náležitě pečovat o kolabující planetu Zemi, jež je skutečným klenotem v široším vesmíru. Ochránit Zem a vyhnout se úplnému ekologickému a politicko-ekonomickému kolapsu je pro lidstvo velkou výzvou (jako když se hledá, jak víme, stále se skrývající pravda). *Musíme především uhasit příčinu požáru, chovat se tedy moudřeji, s jasně ekstatickým ohledem na harmonii s přírodou.* Odtud vzejde respekt vůči sobě navzájem. Ihned se zableskne i příznivá a vzájemně prospěšná spolupráce států a národů. Stát má především plnit své povinnosti obrany vlastního území a ochrany před rostoucí klimatickou nouzí. Můžeme se proto zbavit především přemrštěně antropogenního sklonu stále jen útočit, dobývat a ničit (přírodu), totalitárně ovládat člověka.

Vstup do celoplanetárně příznivé epochy vyžaduje odvalu a spolupráci, obrat k pravdě bytí, k chápání přírodní harmonie. Znamená to náležitou koordinaci lidského úsilí v oblasti péče o globální klima. S nárůstem koncentrace skleníkových plynů je možné se radikálně vypořádat, jak ukazují uznávaní skuteční vědci (nikoli vyhlášení klimapopírači). Jde o antropogenní skleníkové plyny, jež způsobují pozvolné oteplování pevniny/země, atmosféry a moří. S nimi je možno zatočit, stejně jako s přílišnou destrukcí půdy, odlesňováním, zastavováním, přemrštěnou těžbou apod. *Znamená to spíše se odevzdávat pravdě života a nechat věci běžet svým bytostně přírodním a přirozeným rytmem.*

Předpovědi vědců

Hlášení varujících vědců se ukázala být správná, planeta se vlivem lidské činnosti pozvolna otepluje. Dezinformace z oblasti fosilního průmyslu a falešných pracovišť se ukázaly být pouhým zcestným balastem a znevažujícím informačním šumem. Dnes již je ověřenou pravdou, že se globální klima otepluje vlivem růstu koncentrace skleníkových plynů, tedy vlivem přebujelé činnosti člověka, který zapomněl na to, co se kolem něho vlivem vlastní činnosti odehrává, přehlédl harmonii s přírodou.

Zatížení prostředí a devastace zatím stále roste, přidá se nedostatek energie, potravin a vody. Zajištění územní obrany a bezpečnosti v zásobování elektřinou, plynem, ropou se stává pro jednotlivé národní celky nezbytnou prioritou. Střídmější a jednodušší společnost (ne tak zaměřená na neustálý růst všech ekonomických ukazatelů a bludné nenasytlosti), spjatá s celkově se obnovující civilizací, bude vizí naší planetární cesty. *Chápání volnosti přírody a země povede z úpadku směrem ke světlíci se záchraně.* Civilizace ještě může, budeme-li mít dobré lídry, projít krizí a ocitnout se na dráze udržitelného environmentálního růstu, který je benigní, nenarušující svou upřílišněnou/dobyvačnou aktivitou přiměřený chod světa.

Převratná změna v samopohybu

Nic menšího než radikální změna, změna celého nihilistického systému zaměřeného na neustálý růst ziskovosti a vytěžování, nemůže civilizaci zachránit. *Půjde tedy o nalezení cesty k jasno-zřivě se obnovující globální civilizaci, jež proctá ze svého úpadku, ze své eskalující nenasytlosti.* Přemnožené lidstvo najde nakonec plán a politickou vůli k uskutečnění přirozenějšího žití na planetě Zemi. Dojdeme-li s oteplením planety ke dvěma/třem stupňům Celsia oproti předprůmyslové době, budou již známky kolapsu civilizace značně zjevné, jak plyne z vědeckých zjištění, a tak je nutno intenzivně vynalézat nové prostředky (např. malé jaderné reaktory, zelený vodík), sloužící k úspěšnému a svobodnému žití na zemi.

Udržitelnost života

Tragické válečné konflikty také naznačují kolabování globální civilizace, kdy bojující strany metafyzické síly (naplněné ještě lví morálkou) usilují o zbytky surovin, o území nové exploatace. Korporace dodávají další a další ničivé zbraně, jež vytvářejí nenasytí hrabivci vojensko-průmyslových komplexů. Jedou na plné obrátky podle rozkazů neprozřelých vládců. Podle jejich rozkazů pak znesvářené strany usilují o poslední světovou přemoc.

Přírodu a mírový svět je třeba ze všech sil (co nám zbývají) ochraňovat, pečovat o krásu a kouzlo přírody a společného světa, a ne svět a přírodu rozrývat a chemicky znásilňovat výbuchy raket a granátů, proudy plynů ze supermoderních stíhaček. *Z každé války, když už vznikne, je třeba bystře spět ke spravedlivému míru, připravujme tedy, dokud máme ještě čas, půdu k novému společenskému systému míru a ekonomicky svěží udržitelnosti života (jakýsi druh zazelenavšího se mírného postkapitalismu).* Křehká rovnováha přírody a světa nemůže věčně doplácet na zkorumpovanou neodpovědnost nenasytých. Podél trpytivých toků, kolem nichž kráčíme, zazní líbezný hlas zjasňujícího se nechtění (postoj odevzdanosti a nechání-být; viz *Slovník filosofických pojmů současnosti*, Vyšehrad 2018).